

"Veel mensen zijn niet de dood, maar voor het

Kort geleden kwam het boek van Maurice Wiegman uit: *Leven is een keuze*. Hierin beschrijft Wiegman de wederopbouw van zijn leven na de diagnose in 2003; de ziekte van Strümpell. De beenspieren mogen dan weliswaar uitvallen, de geestelijke spieren zijn nog immer veerkrachtig als altijd.

WONEN

Als we Wiegman spreken, heeft hij net een vermoeiend weekendje Alpe d'Huez erop zitten. Jaarlijks lopen wandelaars, hardlopers, kankerpatiënten of mensen die iemand in de naaste omgeving kennen die deze ziekte hebben of hebben gehad, deze 15 km lange route om geld in te zamelen voor het KWF Kankerbestrijding. Tussen al die sportieve drukte voegde dit jaar één handbiker bij: Maurice Wiegman. En om het allemaal nog zwaarder te maken, voerde hij op zijn handbike een kast mee met een gewicht van 12 kilo aan euro's, goed voor een waarde van 1070 euro.

Die drang om zich op sportief gebied te bewijzen had Wiegman altijd al, maar ging na 2003 een tandje hoger. In dat jaar werd bij hem de ziekte van Strümpell geconstateerd. De eerste symptomen van deze erfelijke aandoening zijn struikelen over kleine randjes en steeds sterker wordende spasmen in het been.

"JIJ LOOPT EEN BEETJE RAAR"

Maurice: "Maar eigenlijk was het al eerder zichtbaar. Ik weet nog dat op een kampeervakantie twee mensen naar mij zaten te kijken. Toen ik vroeg waarom ze dat deden, antwoorden ze: Wij zijn fysiotherapeuten en we vinden dat je een beetje raar loopt. Dan denk je nog Ja hoor, het zal wel. Nu was sport altijd al een beetje mijn

ding. Ik was jeugdvoetbaltrainer op de club van mijn zoon Lukas en deed daarnaast aan verschillende sporten. Toen ik tijdens diezelfde vakantie een zwembad weer uit wilde stappen, verstijfde opeens mijn benen en viel ik op de kant om. Vervolgens nam het spasme weer wat af, maar vanaf dat moment bleef het toch door mijn hoofd gonzen; er is iets met mij aan de hand, maar wát?

Een tijd later sta ik langs de lijn bij een voetbalwedstrijd waarin mijn zoonpe speelde. Tijdens de rust verstijfde mijn benen weer en viel ik weer om. Daarna volgden drie jaren met allerlei onderzoeken en mogelijke diagnoses. Men dacht aan ziektes als ALS, MS, en aan kanker in de rug-gezwel. Dus belandde ik in een twilight zone. Want zonder diagnose kon ik geen rolstoel aanvragen. Was mijn levensverwachting niet bekend. Natuurlijk was ik in het begin woest en verontwaardigd. Waarom heb ik

dit! Wat die woede betreft ben ik ben ik echt geen uitzondering op de regel van onredelijk geweest. Toen men erachter kwam dat ik leed aan de ziekte van Strümpell, was dat toch een enorme opluchting. Want met die ziekte kan je, weliswaar in een rolstoel, 100 worden. Mijn rol is als vader was een enorme stimulans om weer een nieuw leven op te gaan bouwen. Ik moest er gewoon zijn voor die kids en voor mijn vrouw. Dus opnieuw leren autorijden met aanpassingen. De boodschappen gaan doen. Gaan schoffelen in de tuin, huishoudelijk werk doen en een nieuwe carrière opbouwen. Nu had ik het geluk dat mijn vrouw een tijke egoïstisch is in de goede zin van het woord. Ze schoot niet in de zorgmodus. Liet me veel zelf doen. Geweldig! Want in de zorg en revalidatiecentra zie je nog te vaak dat men tegen cliënten zegt: Doe maar niet. Doe voorzichtig! Ik denk echter dat je mensen juist moet stimuleren. Nagaan wat ze op het wille en daar een format omheen creëren met personeel om dat voor elkaar te krijgen."

VORMGEVER

Ooit was Wiegman grafisch vormgever. Daarna timmerman. Als drummer sloeg hij zich een weg door het amateur-popwereldje. Anno 2016 runt hij zijn eigen coachingbedrijf Passie zonder beperking. En geeft onder die vlag lezingen en workshops bij o.a. bedrijven en instellingen.

bang voor leven"

gen en het individu coachen van mensen. Eens een vormgever, altijd een 'vormgever', zo lijkt het. Met zijn coachingwerk helpt hij immers anderen weer vorm te geven aan een nieuw leven inclusief beperking. Rode draad: Je kan veel meer dan je zelf denkt. Gecombineerd met Het is maar hoe je het bekijkt. Zo merkte iemand bij 'n lezing van Wiegman op dat de spreker lekker positief kon babbelen over zijn beperking, maar hij miste toch wel even mooi zijn benen. Wiegman lachte de man daarop flinptjes de functie van benen op, te weten om je van A naar B te verplaatsen. Met een armwaaier aan de wielen van zijn rolstoel, reed Wiegman van de linkerzijde van het podium naar de rechterzijde. Het bewijs was geleverd. Ook Wiegman kwam van A naar B, maar had daar geen benen voor nodig.

SUCCESSVERHAAL

Maurice: "Eén van de mooiste verhalen vind ik Morad Chiri. Deze jongen zat in woonzorginstelling Amstel-

rade te Amsterdam. Deze instelling had ambassadeurs nodig die ook nieuwe cliënten konden begeleiden. Ik kwam daar en in een hoekje zat Morad. Zwaar spastisch met een helm op zijn hoofd waarop een stokje waarmee hij zijn toetsenbord van zijn muziekcomputer bediende. Hij moest onze nieuwe ambassadeur worden, vond ik. Reactie: Nee joh, die jongen kan helemaal niks. Dat gaat 'm niet worden. Ik ben toen toch met Morad gaan praten. Op een gegeven moment laat hij een liedje horen dat hij gerehimed had. Klonk echt te gek! Die jongen was daar dus heel erg goed in. Ik ben toen wat studio's gaan bellen in Amsterdam en bij Studio West wilden ze 'm wel ontmoeten. Daar zaten van die urban streetwise baseballjongens. Aan hen laat Morad zijn mix horen. En spastisch of niet, hij werd gelijk opgenomen door die groep en heeft nu met twee vrienden zijn eigen platenlabel Chiri Media Productions Company. Ondertussen heeft hij een remix gemaakt van een nummer van Adele. Die gaat hij waarschijnlijk

LEVEN IS EEN KEUZE.
ISBN nr 978949129522
UITGEVERIJ LUCHT
PRIJS: 16,95

naar haar mailen. Je weet nooit wat daar uit kan komen. En dat voor een jongen die niks kon..."